

ΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ «ΑΝΤΙΓΟΝΗ» ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Έντονα αρώματα αναδίδονταν από το εσωτερικό του μαντείου, καθώς ο Κρέοντας, με τον αγέρωχο βηματισμό του, πλησίαζε την είσοδο. Η Αντιγόνη είχε μόλις εκτελεστεί και, παρά τις παράλογες κατηγορίες προς το πρόσωπό του για ύβρη, εκείνος θεωρούσε πως είχε πράξει ορθά, και αυτό θα του ανταποδιδόταν. Όμως, όσο και να μην ήθελε να το παραδεχτεί, μέσα του υπήρχε μια αμφιβολία που τον ταλάνιζε. Κι ένας χρησμός για να μάθει τις πραγματικές προθέσεις των θεών θα ξεκαθάριζε τα πράγματα.

«Η Νέμεσις θα πάρει από την οικογένεια και γιο και σύζυγο» είπε η φωνή του μάντη και αίμα του πάγωσε. Οι θεοί ήταν οργισμένοι; Είχε ακούσει καλά;

«Ο φοβισμένος λαός δεν ακολουθεί τον ηττημένο άρχοντα» συνέχισε η προφητεία κι ένιωσε να πνίγεται, δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Δεν ήξερε τι σήμαιναν αυτά τα ασαφή λόγια, μα ο απαισιόδοξος τόνος τους ήταν προφανής.

Προσπαθώντας να φανεί ψυχραιμος, ζήτησε από τους ανθρώπους του να του ερμηνεύσουν τον χρησμό.

«Άρχοντά μου, σύμφωνα με τον μάντη, οι θεοί είναι θυμωμένοι με την τιμωρία της Αντιγόνης και αυτό θα έχει συνέπεια ο Αίμονας και η γυναίκα σας να πεθάνουν ή μάλλον να αυτοκτονήσουν. Ανέφερε, μάλιστα, πως στη μελλοντική μάχη θα χάσουμε και ο λαός σας, επειδή σας ακολουθεί από φόβο κι όχι από αφοσίωση, τη στιγμή της ήττας θα σας εγκαταλείψει».

Ένα ανεξέλεγκτο κύμα οργής διαπέρασε τον Κρέοντα, ο οποίος διέταξε να σκοτώσουν αυτόν που τόλμησε να ξεστομίσει αυτά τα λόγια. Δεν ήταν αλήθεια. Τίποτα από όσα άκουσε δεν ήταν αλήθεια. Ήταν ο τιμιότερος, ο πιο ικανός, ο πιο δίκαιος άρχοντας που είχε γνωρίσει ποτέ η Θήβα. Δεν του άξιζε αυτή η μοίρα.

Την επόμενη μέρα, ήρθε να τον δει ο Αίμονας με ραγισμένη την καρδιά. Με το που αντίκρισε το βλέμμα του γιου του, κατάλαβε πως τον είχε ήδη χάσει.

«Πατέρα, η Αντιγόνη είναι...» δεν κατάφερε να ολοκληρώσει, ο πόνος και η οργή πάλευαν μέσα του. «Εξαιτίας σου! Τόσα χρόνια στεκόμουν στο πλευρό σου περήφανος, γιατί ηγούσουν αυτού του λαού με την πυξίδα της δικαιοσύνης. Τώρα, όμως, παρατηρώ πως ο θρόνος έχει στραγγίξει κάθε στάλα ανθρωπιάς από μέσα σου. Κάθε μέρα που νομίζεις ότι σώζεις αυτό τον κόσμο, σπιλώνεις το όνομά σου και το δικό μου. Κάνεις λόγο για τη δική μου ευτυχία, ενώ την ίδια στιγμή τη σκοτώνεις. Κοίταξέ με στα μάτια, επειδή είναι η τελευταία φορά που με βλέπεις».

«Γιε μου, παρεκτρέπεσαι. Τη γλώσσα σου μάζεψε, προτού πεις λόγια που θα μετανιώνεις. Δεν είναι πρόπον να μου απευθύνεσαι με αυτό τον τρόπο, πόσο μάλλον να προσβάλλεις εμένα, που τόσες θυσίες έχω κάνει για την ανατροφή σου. Την οικογένειά μας ντροπιάζεις».

«Αντί να σκέφτεσαι τα λάθη σου, πατέρα, το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι ο τίτλος σου. Μα κι αυτός προσωρινός θα είναι, όσο συνεχίζεις να κυβερνάς έτσι. Εγώ, αντίθετα, θα πάω να βρω την αγάπη που μου στέρησες και να την παντρευτώ».

«Πώς; Ετούτο δεν σου το επιτρέπω!» σηκώθηκε όρθιος ο Κρέοντας, χτυπώντας με δύναμη το χέρι του στο θρόνο. Η προφητεία επαληθευόταν...

«Αν δώσεις εντολή να με εμποδίσουν, θα μαθευτεί παντού ότι σκοπεύω να αυτοκτονήσω. Αν με αφήσεις ήσυχο, μπορείς να πεις ότι ήταν ατύχημα. Ξέρω ότι η φήμη σου σε νοιάζει περισσότερο από την ψυχή μου» και ο Αίμονας γύρισε την πλάτη κι έφυγε.

Ο Κρέοντας ξεφύσηξε. Ξέρω ότι η φήμη σου σε νοιάζει περισσότερο από την ψυχή μου... Οι λέξεις στριφογύριζαν στο μυαλό του. Δεν μπορεί να ήταν τόσο κακός πατέρας... Ο θρόνος έχει στραγγίξει κάθε στάλα ανθρωπιάς από μέσα σου... Έκρυψε με τα χέρια του το πρόσωπό του, καθώς έχανε σιγά σιγά τον έλεγχο. Ο λαός σας, επειδή σας ακολουθεί από φόβο κι όχι από αφοσίωση, τη στιγμή της ήττας θα σας εγκαταλείψει... Ήταν ένας τύραννος και στο τέλος θα έμενε μόνος...

«ΟΧΙ!» κραύγασε και η φωνή του αντήχησε σε όλη την αίθουσα.

«Αρχοντά μου, είστε καλά;» ρώτησε τρομοκρατημένος ένας υπηρέτης.

«Εσύ! Φέρε μου τον μάντη Τειρεσία τώρα!»

«Μα... άρχοντά μου... είχατε πει πως δεν πρέπει κανένας μάντης να ξαναπατήσει εδώ ύστερα από...» είπε διστακτικά ο υπηρέτης.

«Άκουσες τι είπα; Φέρ' τον πάραυτα!»

Χωρίς δεύτερη κουβέντα, ο υπηρέτης έκανε μεταβολή κι έφυγε.

Ο Κρέοντας έφερε το χέρι στην καρδιά του. Δεν θα άφηνε τον γιο του να πεθάνει. Δεν θα άφηνε την τελευταία του πνοή έχοντας τη φήμη ενός τύραννου, ενός ηττημένου... Ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Αρκεί να συμφωνούσαν οι θεοί. Κι αρκεί να προλάβαινε τον Αίμονα πριν να είναι αργά.

Ο Αίμονας στεκόταν στην άκρη του γκρεμού, μόνος. Είχε ήδη πάρει την απόφαση να συνεχίσει να περπατάει, να μην σταματήσει, όμως, τώρα, λίγο πριν το μοιραίο βήμα, δίσταζε. Το τεράστιο ύψος κάτω από τα πόδια του τον τρόμαζε και του δημιουργούσε αμφιβολίες. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή, ίσως να είχε καταλάβει ότι δεν της απέμενε πολύς χρόνος. Ενώ το σώμα του έτρεμε, εκείνος έριξε μια ματιά πίσω κι είδε τον πόνο: τη ζωή με έναν άσπλαχνο πατέρα, ένα μέλλον χωρίς έρωτα, δίχως ομορφιά.... Έστρεψε το βλέμμα του μπροστά και είδε με τη φαντασία του την πανέμορφη Αντιγόνη να τον καλεί να έρθει κοντά της. Τα χείλη του σηκώθηκαν σχηματίζοντας ένα χαμόγελο. Τότε, ήξερε' πήρε μια βαθιά ανάσα, έκλεισε τα μάτια και βούτηξε στο θάνατο, ευτυχισμένος.

Ξαφνικά, δύο γυναικεία χέρια τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση του και τον κράτησαν γερά στο έδαφος. «Μη!»

Ο Αίμονας δεν πίστευε στα αυτιά του, γύρισε και είδε δίπλα του την Αντιγόνη.

«Π...Πώς;» ρώτησε κατάπληκτος.

«Ο πατέρας σου» απάντησε η κοπέλα. «Έκανε συμφωνία με τους θεούς να ανταλλάξει την ψυχή του με τη δική μου. Γνώριζε πως σε είχε πληγώσει κι έτσι το τελευταίο του μέλημα ήταν να σε κάνει ευτυχισμένο».

Ο Αίμονας έπιασε την Αντιγόνη από τη μέση και τη φίλησε. Το άγγιγμά της ήταν τόσο αληθινό...

«Ευχαριστώ πατέρα» ψιθύρισε.

Ύστερα από μερικές στιγμές, κοίταξαν και οι δύο προς τη θάλασσα και είδαν, γεμάτοι γαλήνη, τον ήλιο που έδυε, σημαίνοντας το τέλος της ημέρας, το τέλος της ιστορίας.

Δήμητρα Τσιβγούλη